

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/83/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317200353
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317200353.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, P. O. BOX 205, proti žalovanej: Y. L., nar. XX.X.XXXX, adresa E., D. XXXX/X, o zaplatenie 1.248,87 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 8Csp/7/2017-51 zo dňa 26.9.2017 - v časti vyhovujúceho výroku I. a výroku III. o náhrade trov konania, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I., a vo výroku III. o náhrade trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.237,35 Eur, úrok vo výške 5,25% ročne zo sumy 1.237,35 Eur od 20.2.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. konanie v časti o zaplatenie 11,52 Eur zastavil a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100%, ktoré budú vyčíslené osobitným uznesením sudu.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 2 písm. b), § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 53 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vecne súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. sa voči žalovanej domáhal zaplatenia pohľadávky vo výške 1.287,34 Eur s príslušenstvom, nakoľko však v priebehu sporu došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky, súd pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu zo spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. na Intrum Justitia Slovakia a.s. Pretože vzal žalobca v priebehu konania žalobu v časti o zaplatenie sumy 11,52 Eur späť, v súlade s ust. § 145 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd konanie v tejto časti (výrokom II., pozn.) zastavil. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd z vyjadrenia žalovanej, že predmetnú zmluvu o pôžičke uzavrela a bude ju splácať, keď nevidela v zmluve žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj listinných dôkazov predložených žalobcom. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že dňa 21.5.2013 uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovanou zmluvu o pôžičke č. 5019403, na základe ktorej bola žalovanej požičaná suma 1287,34 Eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 40,87 Eur po dobu 47 mesiacov. Celková suma pôžičky činila 1.921,83 Eur, RPMN bola 23,99%, ročná úroková sadzba bola 23,99% a celkové náklady spotrebiteľa boli 634,49 Eur. Žalovaná zmluvu porušila, nakoľko pôžičku riadne nesplácala, preto ju žalobca listom zo dňa 19.2.2014 vyzval k okamžitej úhrade všetkých splátok. Žalovaná však pohľadávku žalobcu neuhradila. Doposiaľ z pôžičky zaplatila len sumu 247,65 Eur a jej dlh predstavuje žalovanú sumu. Uzavretú zmluvu posúdil súd ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorej bol za presne stanovených

podmienok žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať. Pretože žalovaná porušila ustanovenia úverovej zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli úverové zmluvné podmienky, nastala splatnosť celého zostatku čerpaného úveru spolu so sankciami za nedodržanie zmluvy, pričom možné sankcie boli tiež súčasťou úverovej zmluvy, resp. boli zakotvené v zmluvných podmienkach. Súd skonštatoval, že predmetná úverová zmluva neobsahuje žiadne z neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle ust. § 53 Občianskeho zákonníka, neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v spore v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie formálne síce v celom jeho rozsahu, ale podľa obsahu iba voči výrokom I. a III. napadnutého rozsudku, podala žalovaná odvolanie z dôvodov, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a h) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná uviedla, že napadnuté rozhodnutie je zjavne nezákonné a svojvoľné. Poukázala pritom na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Namietala, že súd jej v konaní neposkytol ochranu, ktorá jej ako spotrebiteľovi prináleží, ale naopak priznal nárok žalobcovi v rozpore s ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Súd tiež zaťažil konanie závažnou vadou, nakoľko nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv, pretože žalovaná vystupuje v postavení spotrebiteľa. Odklonil sa od príslušných ustanovení, poprel ich účel a význam a tým poprel aj základné právo žalovanej na súdnu ochranu. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/115/2014 z 26.3.2015, na úlohu súdu pri ochrane spotrebiteľa, skutočnosť, že rozsudok pre uznanie v takýchto prípadoch je možný len vtedy, pokiaľ súd nemá žiadnu pochybnosť o tom, že nárok uplatnený dodávateľom nie je založený na neprijateľných podmienkach, pričom v predmetnej veci súd musel mať takúto pochybnosť. Napriek tomu, že súd mal vedomosť o tom, že nárok je premlčaný a založený na neprijateľných podmienkach, zaťažil konanie závažnou vadou. Súdný dvor pritom vo viacerých rozsudkoch týkajúcich sa smernice 93/13/EHS vyslovil, že národný súd musí skúmať neprijateľné zmluvné podmienky ex offa a musí v týchto prípadoch vykladať národné procesné i hmotné právo konformne s právom EÚ. Žalovaná považuje konanie súdu za hrubo nemorálne a v rozpore so zákonom. Podala námietku premlčania v zmysle ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Mala za to, že súd predmetnú zmluvu ani neskúmal, čomu nasvedčuje skutočnosť, že v rozsudku argumentuje zákonom č. 258/2001 Z. z., čo vzbudzuje dojem, že sa pri skúmaní zmluvy ani nedostal k dátumu podpisu zmluvy, nakoľko táto je zo dňa 21.5.2013, teda jej náležitosti mali byť posudzované podľa ust. § 9 zák. č. 129/2010 Z. z. Zmluva pritom neobsahuje všetky obligatórne náležitosti ani podľa jedného z týchto zákonov. Absenciu obligatórných náležitostí podľa § 9 zák. č. 129/2010 Z. z. vynahradil pôvodný veriteľ v zmluve neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktorých je v zmluve toľko, že ju nemožno nazvať inak, ako „znôška neprijateľných zmluvných podmienok.“ Preto žalovaná navrhovala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez

nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné s použitím § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výrokov I. a III. zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Pretože výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 11,52 Eur zastavené, nebol napadnutý odvolaním, je v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný.

8. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na skutkovom závere, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver, ktorý táto riadne nesplácala, preto nastala predčasná splatnosť celého zostatku čerpaného úveru a pohľadávka žalobcu je v celom rozsahu dôvodná, nakoľko zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a uplatnené sankcie boli tiež súčasťou úverovej zmluvy. Žalovaná v odvolaní namietala, že rozhodnutie súdu je nezákonné a svojvoľné, nakoľko súd jej ako spotrebiteľke neposkytol ex offio ochranu v zmysle právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa, najmä neskúmal, či pohľadávka žalobcu nie je premlčaná, a nepreskúmal riadne ani existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré zmluva obsahuje, ako ani náležitosti predmetnej zmluvy, keďže ju posudzoval podľa nesprávneho zákona č. 258/2001 Z. z., pričom na danú zmluvu bolo potrebné aplikovať zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy.

9. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

10. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

11. V odôvodnení je teda po opísaní skutkového stavu potrebné uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú, alebo sa vyučujú. Súd tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V prípade rozporov musí súd odôvodniť, prečo konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

12. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď

na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie že argument je irelevantný, nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

13. Právne posúdenie veci je potom činnosťou, pri ktorej súd podriadi zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení súd odcituje túto právnu normu a vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Súd sa tiež vyjadrí, ako túto normu interpretuje.

14. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil. Predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako ku svojim skutkovým a právnym záverom dospel.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 21.5.2013. Vzhľadom na postavenie jej zmluvných strán je pritom zrejmé, že sa jedná zároveň o spotrebiteľský úver, na ktorý je potrebné vzhľadom na čas uzavretia zmluvy aplikovať zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nie súdom prvej inštancie aplikovaný zákon č. 258/2001 Z. z. Z toho potom vyplýva, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávnu právnu normu, preto ani nemohol náležite posúdiť, či predmetná zmluva spĺňa všetky požiadavky v zmysle predmetného zákona. Prvoinštančný súd teda vec v prvom rade nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho sa potom nemohol dôsledne nezaoberať právnou a vecnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy, a neposkytol tak žalovanej spotrebiteľke ex offo súdnu ochranu jej práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, čo je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

16. Ďalej je z obsahu spisu zrejmé, že žalovaná v odpore voči platobnému rozsahu, v rámci svojej procesnej obrany uviedla, že plnenie, ktorého sa žalobca voči nej domáha, má svoj základ v neprijateľných zmluvných podmienkach v spotrebiteľskej zmluve a z opatrnosti vzniesla tiež námietku premlčania jednotlivých splátok, ktoré mala plniť pred zosplatením úveru, resp. po jeho zosplatení. Hoci aj na nariadenom pojednávaní sa žalovaná spotrebiteľka odvolala na podaný odpor, súd sa vo svojom rozhodnutí s týmito námietkami žalovanej relevantne nevyporiadal, premlčaním práva žalobcu sa vôbec nezaoberal, konštatoval len toľko, že žalovaná je ochotná pôžičku naďalej splácať. Rovnako pokiaľ ide o záver súdu o tom, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, rozhodnutie neobsahuje žiadne bližšie zdôvodnenie, nie je teda zrejmé, existenciou ktorých konkrétnych neprijateľných zmluvných podmienok sa súd zaoberal, v akom rozsahu zmluvu a súvisiace dokumenty z hľadiska uplatneného nároku žalobcu v tomto smere skúmal. Súd tiež v odôvodnení konštatuje, že možné sankcie boli tiež súčasťou úverovej zmluvy a ich splatnosť nastala spolu so splatnosťou celého zostatku čerpaného úveru. Súd však neuvádza, o aké konkrétne sankcie sa jednalo, ani na základe akých zmluvných ustanovení boli žalobcom dôvodne uplatnené. Súd ani vo svojom rozhodnutí nešpecifikuje, z čoho konkrétne pohľadávka žalobcu pozostáva, hoci ju hodnotí ako v celom rozsahu dôvodnú. Neuviedol ani, ako dospel k záveru, že žalobca platne úver predčasne zosplatal.

17. Civilný sporový poriadok pritom v ust. § 290 a nasl. obsahuje osobitné ustanovenia upravujúce postup súdu v konaniach s tzv. slabšou stranou sporu, ktorými sú i spotrebiteľské spory a v ktorých jednak prikazuje konajúcemu súdu vykonať v spotrebiteľskom spore aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol (§ 295 CSP), ako aj bez návrhu spotrebiteľa skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok (§ 298 CSP). V zmysle príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa (ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ust. zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ust. zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) totiž platí, že princíp "vigilantibus iura scripta sunt" v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď sporová strana sporu, ktorou je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť uzavretej zmluvy, z ktorej dodávateľ odvodzuje svoj nárok, podľa konkrétnych ustanovení zákona, je

konajúci súd oprávnený a zároveň povinný skúmať náležitosti alebo platnosť uzavretej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku tento konštatovať a vyhodnotiť. Iba takýmto postupom súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

18. Tiež súdny dvor EÚ v rade prípadov (napríklad vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Group Editorial a Salvat Editores, vo veci C-168/05 Mostaza Cláro, vec C-243/08 Pannon GSM a vec C-40/08 Asturcom Telekomunicaciones), uzavrel, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym vonkajším zásahom, preto má vnútroštátny súd ex offio posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky a súd, ktorý rozhoduje o návrhu zo spotrebiteľskej zmluvy, je povinný aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej medzi poskytovateľom úveru a spotrebiteľom. Ak súd rozhodne, že sankcia predstavuje nekalú zmluvnú podmienku, je jeho povinnosťou zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol touto podmienkou viazaný.

19. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal iba z toho, že žalovaná nevidela v zmluve žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a pôžičku bola ochotná ďalej splácať. Na zmluvu uzavretú dňa 21.5.2013 aplikoval zák. č. 258/2001 Z. z. platný a účinný len do 10.6.2010, pričom nijako nezdôvodnil svoje zistenie, že žalobca dôvodne úver predčasne zosplatnil a jeho pohľadávka je v celej uplatnenej výške dôvodná. Neuviedol, ktoré náležitosti zmluvy preskúmaval, ani existenciu ktorých neprijateľných zmluvných podmienok posudzoval, nevysporiadal sa so žalovanou vznesenou námietkou premlčania.

20. Súd pri svojom rozhodovaní musí vychádzať z objektívne zisteného stavu veci. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a prijatými právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie súdu musí byť logické a zrozumiteľné a má v odôvodnení poskytnúť dostatočné, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie vyhodnotenia zisteného skutkového stavu a aplikovaného právneho posúdenia veci.

21. Takémuto odôvodneniu rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá, pretože súd vychádzal najmä z toho, že žalovaná spotrebiteľka konkrétne neprijateľné zmluvné podmienky neuvádzala a úver bola ochotná splácať. Vzhľadom na uvedené, boli argumenty žalovanej v podanom odvolaní poukazujúce na nezákonnosť a svojvoľnosť napadnutého rozhodnutia dôvodné.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

24. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

25. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

26. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné

a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

27. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

28. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

29. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

30. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu vo výroku I. vrátane závislého výroku III. s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami), pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorého nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prijatých skutkových záveroch sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal nevyhnutné dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy v súlade s ust. § 295 CSP, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, a predovšetkým sa vysporiadať s náležitosťami uzavretej zmluvy, existenciou neprijateľných zmluvných podmienok, skutočnosťou, či v danom prípade platne došlo k predčasnému zosplatneniu úveru, ako aj so vznesenou námietkou premĺčania, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).